

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΔΑ

Γ Ε Ρ Ο Σ ! . . .

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς ἐπτὰ τὸ βράδυ ὡς τὶς ἐννιά τὸ τραῦμ πού πηγαίνει στὸ Παγκράτι εἶναι πάντοτε γεμάτο. Πρὶν σταματήσει ἀρχίζει ἡ ἐκπόρθηση. Καὶ εἶναι κόσμος ἐργατικός, κουρασμένοι ὅλοι ἀπ' τὶς δουλιές τῆς ἡμέρας. Γεμίζει σὲ μισὸ λεπτό. Παραγεμίζει μάλιστα ἀφοῦ ἀναγκάζεται ὁ εἰσπράκτορας νὰ κατεβάσει ὄσους περισσεύουν.

—Ἐσὺ κύριος μὲ τὴν ὀμπρέλλα, κάτω! Ὁ ἄλλος μὲ τὸ σακκοῦλι· κάτω! Κι αὐτὸς ἐκεῖ πέρα μὲ τὸ κασκέτο νὰ κατεβῆ. Ἐμπρός, ἔμπρός γιὰ νὰ φύγουμε!

Μουρμουρίζουν λιγάκι, ἄλλοι βρίζουν, ἄλλοι κιαρακοιοῦν, ἄλλοι ἐξηγοῦνται:

—Μὰ βρε ἀδερφέ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρώτους. Περίμενα δυὸ τραῦμ ὡς τώρα!

Στὸ τέλος κατεβαίνουν. Κλείνουν τὶς πόρτες, χτυπάει τὸ κουδοῦνι «πλήρης», καὶ τὸ τραῦμ ξεκινάει βιαστικὸ καὶ φορτωμένο.

Ἐνα βράδυ πρὶν φύγει ἀπὸ τὸ Σύνταγμα εἶχε στοιβάσει κι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μπαίνουν ἀπὸ τὶς δυὸ πόρτες.

—Μιά θεσοῦλα οὔς παρακαλῶ, εἶπε ἓνα κορίτσι ὡς δεκαπέντε χρονῶ ἀνεβραίνοντας κιόλας στὸν ἐξώστη ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα.

—Μάλιστα δεσποινίς! ἀπάντησε κάποιος καὶ στρίμωξε τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ τῆς κάνει θέση.

Κοντὰ τῆς ὅμως μῆχανε κι ἄλλοι πολλοί. Στὴν ὥρα ἔφτασε κι ὁ εἰσπράκτορας.

—Νὰ κατέβουν μερικοί! διέταξε. Ἀναστενάζανε, βρίζανε, βλαστημοῦσαν καὶ κατέβαιναν. Ἐμεινε ὅμως ἓνας ἀκόμη νὰ βγεῖ. Ἐρριξε σὲ ὅλους τοῦ ἐξώστη μιὰ ματιὰ ὡς πού βρήκε τὸν ἄνθρωπο:

—Νὰ κατέβει ὁ γέρος πού εἶναι στὸ βάθος, ἐκεῖνος μὲ τᾶσπρα γένεια! . .

Κανένας δὲν κουνήθηκε.

—Ἐμπρός, εἶπε ὁ εἰσπράκτορας καὶ τὸν ἔκανε νὰ καταλάβει.

—Ἐγώ; ρώτησε ὁ γέρος μὲ ἀμφιβολία.

Ἐπειτα κοίταξε ὅλους καὶ εἶδε ὅτι εἶταν ὁ μόνος γενάτος.

Ἐγώ! ξανάπε κι ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Ἐσὺ!

—Ἀμ' δὲν κατεβαίνω, εἶπε ὁ γέρος σὰν ἐκατάλαβε. Δὲν κατεβαίνω. . . κι ἐπιάστηπε καλὰ ἀπὸ τὰ κάγκελα.

—Θὰ κατέβεις γιατί ἄλλοιὼς δὲ φεύγουμε. . .

—Μὴ φύγεις ποτέ! ἐμένα τὸ φαί δὲ μοῦ κρυώνει. . . Ἐρχομε, ξέσπασε μὲ ἄγρια φωνή, ἀπ' τὸ Μοναστηράκι, καὶ μῆχανε ἀπὸ τοὺς πρώτους, παλλικάρι μου! «Νὰ κατέβει ὁ γέρος!» Ἀμ' δέ! μὴ φύγεις κάθησε ὡς τὸ πρῶτ'! . .

Χτυποῦσε ὁ ὀδηγὸς μὲ ἀνυπομονησία γιὰ νὰ ξεκινήσει, ἀλλ' ἀπάντηση δὲν τοῦ δινόταν. Ὁ εἰσπράκτορας σταύρωσε τὰ χέρια του, στερῶσε καλὰ τὸ κεφάλι του στὸ μικρὸ του ἀνάστημα, πήρε ὕφος ἀμέριστο καὶ κοίταξε μὲ ἀδιαφορία πρὸς τὴν καταφωτισμένην ὁδὸν Ἐρμού.

Ὁ γέρος τὸ πήρε κατάκαρδα.

—«Νὰ κατέβει ὁ γέρος!» Καὶ δὲν ξέρεις ὅτι ἡ γριὰ ἢ κότα ἀξίζει γιὰ δέκα πουλακίδες;

Τέλος κατέβηκε ἓνας ἥσυχος ἄνθρωπος μ' ἓνα τσουβάλι στὸν ὄμο, καὶ τὸ τραῦμ ξεκίνησε.

Συζήτηση σ' ὄλο τὸ διάστημα.

—Δὲν ἔχεις δίκιο, λέγανε στὸν εἰσπράκτορα, ἓνας καὶ δυὸ περισσότεροι δὲ χαλάει ὁ κόσμος.

—Τὸ τελευταῖο μὰ ὄχι τὸ πρῶτο πρέπει νὰ κατεβαίνει, εἶπε ἓνας συνταξιδιώτης Γερμανὸς δείχνοντας τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς του. Τὸ γκέρο εἶταν ἀπὸ τὸ πρῶτο.

—Ἀπ' τὸ Μοναστηράκι, ἔλεγε ὁ γέρος, πῆδησα στὸ τραῦμ καὶ νάμαι στὸ Σύνταγμα. Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα βλέπω νάρχεται τὸ 12, ξαναπηδάω ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ τραῦμ γιὰ τὸ Παγκράτι. Ἄν εἶτανε στὴν πόρτα καὶ μοῦλεγε «πλήρης» θὰ κατέβαινα, εἶσι; Ἀλλὰ μῆχανε ἀπὸ τοὺς πρώτους! Κι ἔρχεται τουλόγου του νὰ κατεβάσει «τὸ γέρο». Πιὸς εἶναι γέρος; ἐγώ, ἐγώ; πού ἔχω τρεῖς σφαῖρες σὰ πλευρά μου! . . Μὲ λαβώσανε στὴ Τζουμαγιά ὅταν τουλόγου του ἔφερνε βόλτες μὲ τὸ τραῦμ μὲ τὴν ἥσυχία του ἀπὸ τὸ Σύνταγμα στὴν Ὁμόνοια! . . .

—Δὲν παύει πιά! εἶπε μὲ βαριεστημὸ ὁ εἰσπράκτορας ὅταν τελείωσε τὸ μοίρασμα τῶν εἰσιτηρίων κι ἦρθε στὸν ἐξώστη. Ἄν εἶταν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες σὰν τὸ γέρο τότε θὰ πιανόμαστε μαλλιά μὲ μαλλιά.

—Τὶ γέρος καὶ ξεγέρος εἶπε μὲ ἀγανάκτηση ὁ γέρος. Τὶ τὸ κοπανᾶς, γιὰ νὰ κάνεις τὸν ἔξυπνο δηλαδή; . .

Κι ἐσώπασε στὸ ὑπόλοιπο διάστημα βυθισμένος σὲ σκέψεις. Κάπου κάπου κουνούσε τὸ κεφάλι του κι ἀναστενάζε.

Εἶχανε περάσει τὴν μύτρα τοῦ Μῆτς καὶ τὸ τραῦμ ξεφόρτωνε σὲ κάθε στάση ὡς πού φτάσαμε στὸ τέρμα. Κατέβηκαν κι οἱ λίγοι πού ἀπέμειναν.

—Ἄκουσε, εἶπε τότε ὁ γέρος στὸν εἰσπράκτορα μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνηση. Γιατί στὸ Σύνταγμα εἶπες νὰ κατέβει ὁ γέρος; Ἐγώ, πού πῆγαινα φρόνιμος κι εὐχαριστημένος σπῆτι μου; Γιατί, γιατί; . . . Εἴμουν νὰ κατέβω τρεῖς στάσεις πάρα κάτω ἀλλὰ ἦρθα ὡς ἐδῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ ρωτήσω. Γιατί; . . . Ὁ εἰσπράκτορας δὲ μίλησε ἀλλὰ οὔτε κι ὁ γέρος περιμένε ἀπάντηση.

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐγώ, ξανάπε ὁ γέρος, τὸ γιατί: Ἐσὺ, μιᾶς πιθαμῆς ἄνθρωπος, μὲ εἶδες ἐμένα, ψηλό, λεβέντι, εἶδες καὶ τὰ γένεια μου καὶ σοῦ φαντάξανε, ἔ; . .

Ὁ εἰσπράκτορας μὲ σφιγμένα χεῖλη κατέβηκε, ἄρπαξε τὸ λουρί καὶ κρεμάστηκε γιὰ νὰ γυρίσει τὸν τρολέ. Καὶ ὁ γέρος σφυρίζοντας τὸ «Σφίξε με!» κατέβηκε νεώτερος ἀπ' ὅτι ἦρθε.